

‘Gaan we nog eens op reis, papa?’

In juli en augustus zijn er steeds weer tientallen kinderen die niet op reis kunnen door het geruzie van hun scheidende ouders. Achtergehouden pasjes doorkruisen de reisplannen.

VAN ONZE MEDEWERKER

CHRISTOPHE VANDERSCHUEREN

BRUSSEL | Tijdens de zomer met vakantie, het lijkt evident. Maar voor kinderen van wie de ouders in een vechtscheiding verwickeld zijn, is dat niet altijd het geval.

‘Vooral moeders durven de identiteitskaart van de kinderen achterhouden’, zegt Luc Arron van de vzw Steunpunt Blijvend Ouderschap.

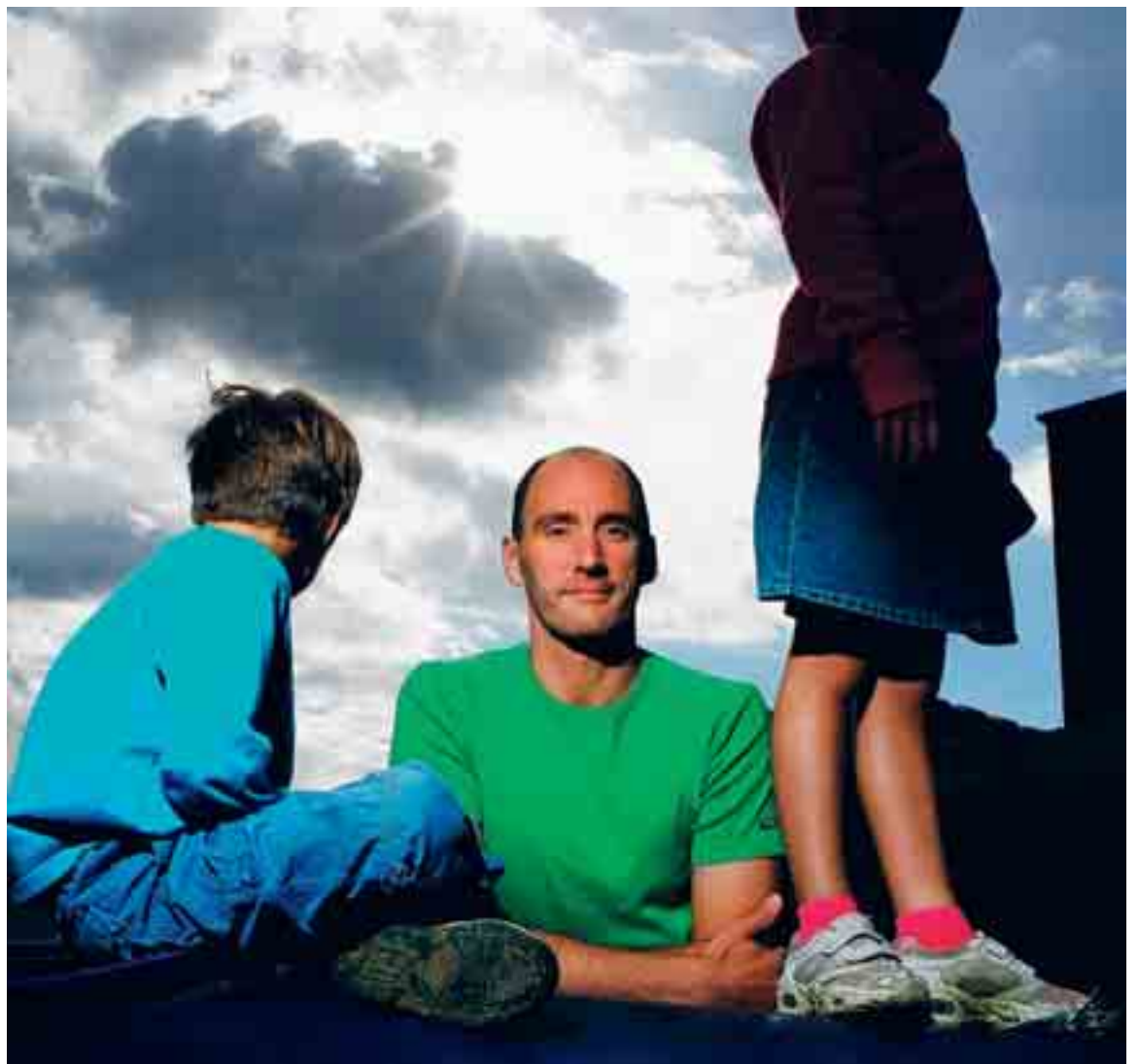
David Ritzen (38), vader van een meisje van acht en een jongen van zes, ondervindt het aan den lijve. ‘Mijn ex-vrouw en ik zijn drie jaar uit elkaar. Toch heb ik nu pas voor de tweede keer de witte pasjes (*identiteitspapieren, red.*) van de kinderen in mijn bezit. Bovendien moet ik er steeds naar vragen. Deze keer kreeg ik ze pas een week na de wissel, nadat ik haar advocaat op de hoogte had gebracht van deze pesterij.’

‘In de weekends krijg ik ze nooit’, vervolgt hij. ‘Omdat je de kinderen toch gelukkig wil maken, overtreed je dan maar de wet. Zo had ik een weekend geboekt in een Nederlands bungalowpark

met de kinderen. Aan de grens hield een Nederlandse agent me tegen. Toen bleek dat ik de identiteitskaarten van de kinderen niet kon voorleggen, zei hij dat hij me in principe niet kon doorlaten. Gelukkig stemde een blik op de fietsen op de bagagedrager hem mild en mocht ik doorrijden.’

‘Maar op die manier kan ik mijn ouderlijke plichten niet naar behoren vervullen’, aldus Ritzen. ‘Co-ouderschap houdt in dat elke ouder alle beslissingen alleen mag nemen voor de periode dat de kinderen bij hem of haar zijn. Alleen gaat dat niet zonder identiteitskaarten. Ik moet nu elke keer opnieuw vragen of ik alsjeblieft de pasjes krijg zodat ik met de kinderen weg kan. Intussen boekt mijn ex-vrouw zonder zorgen een reis naar Spanje.’

‘In principe is het mogelijk om een duplicaat te bekomen van het witte pasje’, zegt Arron. ‘Daarvoor moet je een afschrift van het echtscheidingsvonnis voorleggen. Alleen zijn er gemeenten die de wet aan hun laars lappen en een schriftelijke toestemming eisen van de ouder bij wie het kind gedomicilieerd is. Zo blijf je met

David Ritzen: ‘Ik moet elke keer vragen of ik de pasjes krijg zodat ik met de kinderen weg kan.’ © Pieter-Jan Vanstockstraeten

handen en voeten gebonden aan je ex-partner, terwijl het net belangrijk is om elkaar los te laten.’ Een andere optie is een kort geding. ‘Maar dat verbetert het klimaat tussen de ouders niet’, bevest Ritzen. ‘Hoewel ik uit verschillende hoeken hoor dat de pestende ouder meestal een bolwassing krijgt van de rechter, lijkt het me weinig constructief om die weg te bewandelen.’

Het blijft niet enkel bij identiteitspapieren. Ook de SIS-kaart blijft geregeld achterwege. ‘Ik heb ze nu voor het eerst in drie jaar in mijn bezit’, vertelt Ritzen. ‘Ze niet hebben is vervelend als je kind medicijnen nodig heeft. Gelukkig ken ik onze apotheker goed en krijg ik ze mee met de vraag om de kaart later te bezorgen. Maar meer dan het aan mijn ex signaleren en hopen dat zij het doet, kan ik niet.’

‘En zo worden mijn mogelijkheden als ouder verder beperkt’, zucht Ritzen. ‘Dat ik overal de

‘Doordat ik de identiteitspapieren of de SIS-kaarten niet krijg, kan ik mijn ouderlijke plichten niet naar behoren vervullen’

toestemming voor nodig heb, is ontzettend frustrerend. Tenslotte zijn het ook mijn kinderen.’

‘Bovendien kan ik niet eerlijk zijn over de redenen waarom bepaalde dingen met mij niet kunnen en met hun moeder wel’, zegt Ritzen. ‘Soms vragen mijn kinderen wanneer we nog eens naar het bungalowpark gaan. Ik kan dan niet anders dan ontwijkend antwoorden dat het er wel eens van zal komen. Met de waarheid zou ik enkel hun moeder zwartmaken en dat wil ik niet.’

Maar kinderen blijven de dupe, ook al schermen beide ouders hun kinderen af van de waarheid. ‘Ik merk nu al dat mijn achtjarige dochter ontmoetingen tussen mijn ex-vrouw en mij probeert te vermijden’, vertelt Ritzen. ‘Doorgaans gebeurt de wissel op school, zodat mijn ex en ik elkaar niet zien. Maar in de vakanties moeten we de kinderen bij elkaar ophalen. Dat is altijd een enorm stressmoment voor mijn dochter.’ Net omdat de kinderen het grootste slachtoffer zijn, laakt Arron de lakse houding van het gerecht. ‘Het gerecht zou al na het eerste proces-verbaal van pesteringen in actie moeten komen. Maar ik weet uit ervaring dat dat zo goed als nooit gebeurt. Tijdens mijn scheiding zijn bijvoorbeeld 176 pv’s opgemaakt, zonder dat daar ooit gevolg aan werd gegeven.’

ONLINE
www.sbo.be

Mindfulness helpt tegen hervat depressie

Wetenschappers van de Universiteit Gent stellen vast dat ‘mindfulness’-therapie helpt tegen weerkerende depressies.

BRUSSEL | Het was al vaker gesuggereerd, maar nog niet eerder aangetoond: personen die al enkele depressies achter de rug hebben en die, wanneer ze niet meer acuut ziek zijn, een zogenaamde ‘mindfulness-based cognitieve therapie’ (MBCT) volgen, blijken minder vatbaar voor nog eens een depressie.

Dat blijkt uit een wetenschappelijk onderzoek van de Universiteit Gent, waaraan 106 mensen deelnamen. Het werd uitgevoerd onder leiding van de depressie- en zelfdodingspecialist Kees van Heeringen. Mindfulness wordt al vele jaren toegepast in het UZ Gent, voor verschillende doelgroepen. Het is een aanvulling op medica-

menteuze behandelingen of psychotherapie.

De onderzoeksgroep werd opgesplitst. De controlegroep, die deze therapie niet volgde, vertoonde in 70 procent van de gevallen binnen het jaar een nieuwe depressie. De groep die wel een mindfulness-training volgde, kende maar 30 procent hervat. Bovendien kwam het hervat ook later.

Tijdens een depressie ervaart men een negatieve stemming, negatieve gedachten en ook negatieve lichamelijke sensaties. Onderzoek heeft aangetoond dat mensen een verband leren tussen deze symptomen, waardoor een ‘depressief denkprogramma’ ontstaat dat hen ook na herstel vat-

baarder maakt voor hervat.

Hoe meer depressies men heeft doorgemaakt, hoe sterker het aangeleerde verband tussen de stemming, de gedachten en de lichamelijke sensaties, en dus ook hoe groter de kans op hervat. Mindfulness-oefeningen — gemiddeld acht sessies — leren deelnemers deze ‘automatische piloot’ gewaar te worden en er vervolgens ook tegenin te gaan. Er wordt meer ruimte gecreëerd voor wat men ervaart in het ‘hier en nu’, in tegenstelling tot bijvoorbeeld piekeren over later. Het is dit ‘piekergedrag’ dat depressies in de hand werkt.

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie wordt depressie de ziekte van de 21ste eeuw.

Een op de zeven Belgen maakt een of meerdere keren een depressie door. (vbr)

Ongeval Frankrijk: meisje niet meer in levensgevaar

Het 13-jarige meisje liep een schedeltrauma op maar haar toestand is niet meer kritiek. Het busje had één inzittende te veel.

BRUSSEL (BELGA) | Het Oost-Vlaamse meisje van 13 dat maandagmiddag zwaargewond raakte bij een ongeval met een minibus in het zuidoosten van Frankrijk, is buiten levensgevaar. Dat heeft een woordvoerder van Buitenlandse Zaken bevestigd. De ouders van het meisje zijn ter plaatse. Ze heeft een schedeltrauma opgelopen.

Bij het ongeval kwam de Oost-Vlaamse Wout Daelman (14) om het leven.

Volgens Franse media vervoerde de minibus tien personen in plaats van de toegelaten negen. Zeven inzittenden waren jongeren uit Oost-Vlaanderen en Ant-

werpen, twee anderen waren afkomstig uit Duitsland. Ze namen deel aan een taalkamp dat door Crea-Langues was georganiseerd in Gréoux-les-Bains.

Het ongeluk gebeurde toen de chauffeur de controle over het voertuig verloor. De minibus slingerde links over de rijweg alvorens drie meter naar beneden te vallen en in de wegberm op zijn dak te belanden. ‘Het lijkt een ongeval zonder oorzaak’, zei prefect Béatrice Abollivier.

Het busje was een van de drie waarmee de groep een uitstap naar Forcalquier maakte. Zaterdag wordt de groep weer in België verwacht.